

12. HANNES HANSSON, "Matros"

1. Hannes Hansson, "Matros". 12 blöð qto.
2. Hannes "matros" með hænsnin.
1 blað fol. ritað í Reykjavík,
17.mai 1933.
3. Hannes Hansson.
Einstök æfiatriði í tímaröð.
1 renningur.
4. Til minnis um Hannes Hansson, "matros".
1 blað oct.

16.

Hannos Hausson „Matros“

er fæddur að Hólum í Stokkseyrarhreppi, 15. nóvember 1858. Á fyrsta aldrurs-ári sínu flýgt hann að syðri Þognishólum í Paulveijabajarhreppi og á sama ári að Gíjótlok, en tve lengi hann hefir verið þar að því sinni, veit ég ekki - það veit hann ekki sjálfur - en í fyrstu brennstuárum sínum mun hann hafa dvalið í fleiri öðrum stöðum, t. d. í Framnesi, Hraunshverfi, þó hann mun eftir því, að hann var ný og ungur, þegar einhverju sinni ^{3.4 ár.} ~~þegar~~ enginn var heima í Hólum, hafði hann ið upp í manni það stopunnar meiri hluta dagsins, fálkæddur ný og í vonda veðri og grét svo átakaulega, að hann var nórri mállaus af elsta og hési, er að ver. kornid og var hann þá skinn og fleugdur.

Fórelðrar Hannesar voru þau Hans Hausson pósti og Sigríður Jónsdóttir frá Selljatungu, sem mun eitt stéid bjuggju í Hornthreia í Framnesi. Þá mun það og hafa verið í þessum árum, að Hannes fléttist með fó- eldum sínum til Hamneváðs Þóðar Guðmundsen, syötunnans og síðan að Efraselli, til Helgu Gunnlaugs dóttur, móður Tynfings Snorra- sonar, sem drukknaði í Stokkseyrarvundi 20. marz 1863 við 15. manni og öðrum völd hann dandi mikill, þeim er hann þessu, þó hann hafi verið hinn nótasti maður og aðeins 36 ára, er hann léfti með Tynfingi drukknaðu og Þóður Þjarnason (68 ára), stýrði Tynf- rings og Þóti Þóðarson (26 ára), hælfróðin hans. Helga Gunnlaugs- dóttir var eftur austan í Hólum, dáið 27. nóv. 1874, 81 árs að aldri, og var hún hún mesta ágætiskona, en jafnan fátök ný og. Með Hans garula og Hannosi, var einnig annar sonur Hans garula, Jón að nafni og andúdið hann í Rangarnes spítala 1900. í haldsveiki. Þessu þeir feldgar voru þó mun nokkura ári stéid hjá Helgu gómlu í Efraselli og léid þeim þar svo vel sem stófur var á, en vegna hús háa aldrurs hennar og einstæðings skapan, völd hún að beyða búi og láta þá

alla fara í burtu frá sér í öðru stadi. Jón Hausson fór þá
að Háskóla hjálku (ni Hofhús) til Sveins (Sveinssonar?) og Sofinnu
Sofinnu Ásbjarnardóttur, en Hauur gamli og Hauur, fluttust af
Griðhóli, til Edmundar Rafnssonar og Sigríðar (Sigríðardóttur?)
1874 aðeins 50 ára að aldri.

Í dagmáli.

Í tilfinni af dval þeir. Hauur gamli Haussonar og Hauursonar
hauur hjá Edmundi Rafnssyni í Griðhóli og viðstíðandi þeirra
við hann, var þetta skótid:

"Héi tvo fjóra, þann Edmundur, heins, þeirri, (!)
Aumar dó, en aumar flúdi,
eynd og hungur bragna lívi."

Hinn er seinnilega ræði eftir Magnús Pétsson, heitur Halldór sáluga
Gíslason heinsid, sem þá mun hafa verið vinnuáhrif. Ráttstodur.

Aumar benda báðar þessar vioru í það, að ekkri hafi vistin í Griðhóli
verið gáð

lotur til Sigríðs Sigríðssonar og Edmundar, Hauurhaus, í Reykjalakoti. Þeir
flóstin, ef ekkri allir, svo ómúttlegir staddir fyrir Hauur, og ekkri sigt só eivast-
nefndi, að hann flýði úr þeim áttum, en þá tók ekkri betra við, en hann
kennist að Eystrí. Móhúsnum, til Jóns Jónssonar bónda þar, og eru til margar
sagnir um veru hans þar; m. a. sú, að Jón lét Hauur getu fjár síns og
liggja við, heilan vepur, í beitarkúsi sínu í Trádarhallseli í Þreiduneyri, en
svo var laugt þeim að sækja fyrir Hauur, að hann svelti þar dagnum saman
og gat enga björg sér veitts og í einu aftasta-óvæðnum húsi beitarkúsa-
þekjan yfir Hauur og fé þad er inni var; drápsrest þá nokkur af skindum
en gafflud fjárhúsnum stíplu Hauur svo, að hann stappi ómúttur;

alla fara í brennu frá sér í öðru stadi. Jón Hausson fór þá
að Háskóla hjálku (nið Hoflins) til Evens (Evenssonar?) og Sofinn
Sofurð Ásbjarnardóttur, en Hanns gamli og Hannes fluttu af
Grjóthöls, til Edmundar Rássonar og Sigurbjargar (Jónsdóttur?)
og þar andladið Hanns gamli 15. febrúar 1874, aðeins 50 ára að aldri.
Dóttir þeirra: Grjóthöls mun hafa verið hin ómulega stóla og Hanns
dauð af hungri og handrætti, en Hannes flýði þaðan, svo horadur og
máttfarinn, að hann gat nærast bjargad sér.

Mu fráföll Hanns gamla Svad Magnús Teitsson þessa stóku:

„ Hanns er dauður, heims við nauðir stólinn;
líttu brandi féll hann frá.

Fugla handinn, Gvendur, má.” X

Þegar Hannes flýði frá Grjóthöls, leitadi hann, óða állu heldur var rét-
tinn í náðin hreyfistjórans, en það var Þorleifur gamli Kolbeinsson
í Háeyri - og samstafa Þórunn Pálsson í Máttsholti, því hreyfistjóranir
voru þá jafnan tvær -; Þorleifur lét því Hannes í ymsa stadi, til
að „étu út úr svar“ þeirra benda, en elti höfðu, vagnu þá loktar, getað
geiðt úr svar sitt, en Hannes flýði frá flestum þeirra og komst þá til Evens
Tilvissussonar að Hauruhol í Holtinu, þaðan til Vigfúsar, Vatleifsholti og
loftu til Eijólfssonar og Eudrúnar, Kornihaus, í Ríðskala koti. Voru þetta,
flestin, af elti allir, svo ómulegri stadi fyrir Hannes, og elti sig þó síðast-
nefndi, að hann flýði úr þeim öllum, en þá fór elti betra við, en hann
komst að Eijólf- Mökrisnum, til Jóns Jónssonar bónda þar, og eru til margar
sagnir um veru hans þar; m. a. sú, að Jón lét Hannes góða fjár síns og
liggja við, heilan veker, í beitarkúsi sínu í Tráðarkaltseli í Þreidmúyri, en
svo var lengi heim að soku fyrir Hannes, að hann svæti þar dögum saman
og gat enga björg sér veitt og í einu aftaka-óvæðinu hrundi beitarkúsi-
þekjan yfir Hannes og fé það er inni var; drápsust þá nokkur af kindum
en gæfhlad fjárhissins stóplei Hannes svo, að hann stapp ómældur;

hafi hann þá verið matarlaus og alls laus í 3 dögum og kemst
 engi leid fyrir ^{vegna ársflóðs} þessu ad leita sér þjargar. Má uddri geta hvo viðleggt
 það munni hafa verið fyrir Hannes, ad vera þarna allan veturnum, í
 eydimýri, laugþ frá manna byggðum í hviðslögnum Skofanum, an
 þess ad þá notkun tína heitan ^{Launa þegar hann kemur til 2. v. í mánaði} tala eia sapsu. En Jon gamli fór ni stöð
 ad þvi, og gat sofist vel fyrir alýggjnum um Hannes.

Hannesi hafi verið gefin skind áður en hann fór in skaltunum og
 það hann Jon föðra skindina fyrir sig. Því neitadi Jon, en barðist til ad
 kaupja ad hannum skindina og var hinn þvi með fé Jóns um veturnum, en
 svo fór Hannes frá Jóni, ad hann féltu engum eyri fyrir skindina né
 heldur notkun skups fyrir vœru sína þau.

Vítanlega flyði Hannes frá Jóni, eins og áður. Því hvergi féltu hann
 annad en illa úti latinn mat sinn, bar smidar nójar og namuast, lét
 til ad styfla sárustu netat sínu. Og só Hannes oft í þessum árum,
 og var hann þá grindhoradur, blár og bládris, beifotkur og fátaldrur
 mjög; og veit þvi af eigin namu, ad þessi lýsing af Hannesi og meðferð
 manna í honum í þeim árum, er sönn. Lévalt var Hannes frá og hlýd-
 um, en það var hvort höggja, ad hústöndur þeir, er ni voru nefndir, voru
 ymist mestu höfkrutöl, da handvitarin Walarar í mönnum og féndi, eins
 og þeir ludm. Rafnangson, Sigjölfur og Jón, og svo lítill, ad Hannes lét þá fara
 svo illa með sig sem þá lýsti, en hann hóf þá undan ársauð þeir og flyði.

En ni stíffi nu: Síðasti flótti hans var sudur til Hvalbjavíðs; þar
 komst hann brátt í Nýni vid man, sem var hannum samkalladur vinur
 og misthúsamur Samverji; það var Sigurður gamli Jónsson fanga vordur. Hann
 sé ad vísu, ad Hannes var ekki leisinn bögnur, en vissi, ad hann átti til dýrlegru
 manna ad helja og þau honum fyrir hjá Ludviki Alexius syni og Eintri Ásmund-
 syni í voga vinum í Hvosfells. og Helliðheidum í þau 2 ár, sem hann sé nu
 hann og lotus til Hannesar gamlu þósts, sem einnig lét hann vinna ad voga-
 gjörd í Helliðheidi. En þar vand sé atburður, er stíldi þá ad frondurum,
 og ni stíal þeim:

24

5

Þoo bar við, sem oftar, að einu af vega gjörðamanna þess þess til þess
langardags til Reykjavíkur. Vinnustjórnin hafði búið manni að kaup-
gjörðum með brenni vinnuflötu, en flötuvarnir var stöðin í Haldriu um
nóttina. Þá er vinnuflötu, Kerandi Hauveri um hvar flötuvarnir.

Hauveri neitadi og sagði: „Ég hefði ekki farið út fyrir Haldriu, síðan flötuvarnir
Honi og hvort sé þá hann ná vitad um að hún Honi. Ég hefði þess þess, að mi-
þegar sé leitað í Haldriu, og ef þú Haldriu, að ég hefði neyð einhverj af þess
sem í flötuvarnir var, ætíð þú að sjá á mér ríman tíðar, eða a. m. t.
aðfina vinnuflötu og mér.“

Þess leitað í Haldriu og flötuvarnir grafna niðri gjötu, við
höfðalag vega gjörðamanna þess er hann hafði: Kerandi og Kerandi Hauveri
hvarflötuvarnir (Johannes, „Eistrey“ fjáðir mapúan V.)

Hauveri sagði við vinnustjórnina: „Hér eftir stöluþú Henni að Henni um
stúla er mér og hér verð ég stúla stundinni lengur.“

Þess Hauveri þess þess um vinnuflötu og Honi þess til Hauveri þess
um daginn, með þess þess sína í Haldriu. Þess þess þess þess þess
Honi, þess þess, Honi Hauveri þess þess, sagði, er hún sé hann og vinnu
hværj Honi var: „Hverj. á að þess við þess þess, sem þess þess
og mi stúla þess þess um vinnuflötu? Ég vil ekki sjá þess.“

Hauveri hafði þess þess stúla þess til að þess vinnuflötu og sagði:

„Þú stúla ekki lengj þess að þess vinnuflötu, Kerandi mín; og
æta að þess að verða ekki uppi á þess náð Honi.“

Síðan stúla þess og Honi þess þess til Helga notkunnar Gudlaugsdóttur,
sem henni átti á Vithöggu. Hafði Helgi Hauveri með sér á stúla einu
er Þess þess, og hafði Óli Halldórsson (nótti) náð stúla þess og grafna
þess út af strandi í Akranesi, þá um vor. Þess stúla þess í þess
þess á milli þess í Faxflötu um sumarið, en var svo lopt um í Dúal um
þess þess og var Hauveri um þess þess þess þess og þess í þess um
vinnuflötu þess þess.

Þess þess þess Hauveri á að stúla, Nicolius (Galsas), sem Óli

norðri hafði látið möstkur í yfirlit o. s. fr. og f. Hinnu er með
henni til Horegs. Skipstj. hét Jørgensen og sonur hans Karvity Petersen
var skipsmáður. Þá þeir 6 vikur til aðgerdar í Ala mundi yfirlit
síðan til Engjaffjardar með salt, síðlastrunnur og fólta til síðlastrunnar fyrir
Grænufelagid.

Sigldi ni Harnes í Nicoline milli Lötlands, Danmerkur og Horegs í sumr-
nun, en var vandmáður skipsmáður í vetrinum. Minnist hann sér staklega afvæðun
notkunar, þegar 5 skip nátt upp í Húsavík og ströndun þar og menn fóru út.
Eftir þetta var Harnes í ýmsum skipum, svo sem "Helene" (Fornu & Wulffs)
"Græn", "Edin", "Carlskipin", "Julianstraab", og briggstjórnum, "Hirandi"
milli Harnes og Risslands, Svíþjóðar og Frakklands. Hættu þeir þá tímum
frá Riga til Frakklands og Skot, til postulinsgjörðar frá Dan til Riga.
Ei skipi einu er Peter hét (Forenagt Skeriments) var Harnes með skipstjórnum
einu er Jensen hét, löngum og nýjum slána, sem var illkri nýj í skipi,
bardi skipshafarmann einu og þorðka; hann hafði ávalt 2 skammtsyrur
hjá sér og óguadi mönnum með þeim. Hann sigldi með matvernum til Akraness,
en fór til Harnesmannahafnar um hvern tíð með ýmsar vörur. Stal hann
þá og farninum, hvort sem hann komst höndum um undir, en Harnes
þad ávalt skipshafarmann einu eða þeim sem um er að ræða skipsmá-
num, og undir manni þeim ílla. Eftir að skipid var losad í Harnesmann-
hofu, fór þad til Risslands og flutti þadann födur kotum til Rand/Krona
í Svíþjóð en tímum þadann til Horegs og sagði Harnes þá upp skip-
smánum. Skipstjórnum Harnes vanda að fylgja skipinu heim til Harnes-
lands, en í heimleiðinni komu þeir við í Harnesmannahofu. Þad var
skipstjórnum Horegs fyrir skuld á seldar matum, sem manni vissu að
hann reyndi undir gálfnum í lyffingum skipsmánum. Var skipstjórnum dandur
í betrumarkis og misti þá skipid. En svo stóð á því að þetta komst upp,
að, áður en skipid kom til Harnesmannahafnar, kom þad við í Eotýng og
vora þá ýmsir farnir og skipin, svo að eitthit var fyrir að þad komist
stilla lengra um einu. Þengja þá þeir er eftir undir til bejarföfðu
og hjáðu hennu orsaker til þess að henni fóru og var Harnes einu

medal þeirra; Þóðu sem var, að með elskunum manni, sem stípsstjóra,
er öllu stöli og vörð vörðadunlega vörður í skapi, góti augnum al-
mannislogur máður veid. Skrifadi þá bojarfégti með þeim bréfi til
Hauptmannshafnar og sendi annað laudleidis þungad og benti
yfirvöldum þar á, að eitthvæð vörð athuga vörð við stípsstjóra og
stípsstjóra hans. Þóðt séi hann sér fortíð að taka stípsstjóra
fastan eða hefja hann sókn, byggda í lauslogum um málum stípsstjóra.
Hú hann þeir til Hauptmannshafnar, en í leiddum þungad hitte þeir
þvítt bankstíps, sem sigldi einn í stípsstjóra, enda þótt þvítt
stípsstjóri þessu Hallar
stípsstjóri hefði réttinn sín mögin (ottu bóginn). Stípsstjóri þessu Hallar
þá yfir til þvítt stípsstjóra og krefst þess, að það stípsstjóri
hagur, en þvítt stípsstjóra hlýddi ekki; heldur þá þessu bryssu sína,
leggur hann á oxl Hannesar, sem einnig var fram á stípsstjóra og sandur þvítt
stípsstjóra tóð skot, sem annað fór í násetl á framseglu, en hitte í stípsstjóra
á öfluðu seglu. Þét þá stípsstjóra í þvítt stípsstjóra undan seglu, en þóðt
meira en svo, að hann og átta menn vörð af stípsstjóra hans gátu hlaupt
yfir í stípsstjóra þessu og leidd hann fastan og fluth yfir í stípsstjóra
sem síðan sigldi með hann til Hauptmannshafnar og kórði hann
þvítt sjórétthinum þar. Af þessum orsökum vörð það, að yfirs Hornu
þvítt bryssu um þessu stípsstjóra, þar á medal margu ítróðun
þvítt bryssu og sat hann þar í fangelsi all lengi, enda höfðu margu
menn af stípsstjóra hans þvítt bryssu og höfðu að segja þá, þóðt
eigi þóðt þeir að yfirs sé stípsstjóra um það, meðan hann var laus,
þvítt þeir þóðt ekki annað en sitja og standa eins og hann vildi.

Sérstaklega hafði þessu stípsstjóra Hannesar ginn aðan um, að hann
hefði ljóströð mestu upp um sig, og þóðt hór lengi hann hefði veid
með hönnu, en svo var þóðt eigi, heldur stípsstjóra hans, er hann
héb og hefði þeim jafnan Hornu eða samann, mestu ogis vegur
yfirgangs og ójafnadar stípsstjóra, sem úr var dæmdur til margu

8
62.
mánuða betrunar húsveimur og stórra seldra til skipstjórnar í fjöggu-
skipinu fyrir það að hafa stofnuð mórmum og skipinu í hásta.

Enn sigldi Hannes útsvojar um heim, tódi í Miranda og ymsum
áðrum skipum, þar á meðal í fjöggu skipi, en Skatt-Schleswig hets og
var hann í því skipi í samfleyth 6 ár, eða frá 1888 til 1894. Sigldi hann
þá meðal annara stöda til Valpariso, Amsterdam, Genoa, Port Said,
Suez, Aden, Samoitau, Dassarab, Majunga, Madagaskar, Dale-
gobed, Port Natal og víðar við Afríku strendur.

Árið 1891, um haustið, giftist Hannes ungri stúlku en Fða Marie
Kirstine Jonsen hét frá Slesvick, og eftir eignuðust þau tvö dætur,
Sigrídi Elizabeth Soffie Johanne, og Katrín Soffie Hansine; en
þeir báðar eru í lífi og giftar konur í Slesvick. Flóra Hannesar
andadióti í lofti styrjaldarinnar mitlu og voru þau Hannes og hún

þá stólinn að lögunum fyrir nokkru. Hannes veit um eitthvað um dætur sínar. Það
þótti ekki líklegt hann hefðu verið frá sér í mörg ár.

Árið 1906 hótti Hannes siglingum til annara heims. álfu og hósti
í skipi Thore-útgerðarinnar Hong Truggvi 28. maí 1906. Með því skipi
var hann þegar það lagdi út af húsá útsveithöfn ^{20.} 20. marz 1907 og þó
er það selti við Ranganes 21. sama mánuðar.

Hindvindhugi 20. marz - eins og áður er sagt - loydu þeir út frá hús-
viki og hitta hafist breiðu niðla við Ranganes; fóru þeir lengi gegn-
um vaki í ísnum og fóru sig sem mest mátti und landi, en þeir
konuót ekki lengra nema leið vagna íssins. Hér um til 40 mílum út
og suður af Ranganesi hóstu þeir alþar um, en þau festuót ekki í
botni vegna gjóts eða stórrar malar í botni. Um nóttina voru þeir
svo að sveima innan um smávakir í ísnum, í þreifandi þyl og stó-
viki. Með morgun-sáminu var skipinu lagt til hafs og í þann vey reynt
að komast út úr ísnum. Var þá botni sleginn úr fnum einni og hún drogin

svo hatti upp í ríða skipssins, sem nut var á Roma þessum. Var Hannes lofnum vera í
 vandrægi upp í Linnuni, til þess að segja, hvort eigi séist út yfir ísbréiduna, en þar var eynin
 vöð svo stór, að huganlegt væri að skipid gæfi smíð sér úd í þeim hvar þá meira, enda stáll nún
 óþarolið og stóðhrúna, svo að segja í einu voffangi, með hristlagalegi hofis þoku, svo að elti sé út
 fyrir bordsfelli skipssins, auk alls þessa var náttmyrker á og kungsbirtu raut elti, því þó var aðeins
 hálfstökkuð kuml. Þá tók mán að ralla fyrir straminu, vörri og afótunum hinna hárra ísjalla, sem
 gnáðudu svo á stéðinu, að þeim virtist það þá og þegar ölla að leggja saman einu og kalli;
 brólið og bróstunir beutu þeim í, að mán vörri e. l. v. hvar stundin þeirra hidi síðaste og
 fót þá enda svo að ladin spáðarnir bróðunir urðu samkúms af stórnunni. Vandrættu
 vitanlega til þess, að eigi var nut að styra leupur. Sérstíð og stóðhrúna jókst og jókst
 ýmist stultu á skipinu, eða gengu svo hatti upp fyrir öldustótti þess, að þeir voru jafu-
 vel hvern til að sjá ein siglutrú skipssins. Hl. rúnulaga íð um ríðfina stáll einu
 þessara heljarjaka á hlid skipssins, braut miltum hluta öldustóttisins, svo að sjótinn
^{flæddi}
~~gættu~~ ~~úr~~ ~~afótunum~~ inu á þilfarid þeim megin og var því lúth mögulegt að hafast neitt
 að í þilfarinum. Þá þess náði laugt upp fyrir öldustótti skipssins, en hann stáll á
 hlid þess.

Hannes var mán fyrir óröðstutkun tíva hattu að gagna gæzlustarfi sínu bedi í Linnuni
 og á þilfarinum og gengjum til hólur; hann fór aðeins úr klápu sinni og sjó stígvéttum og laðist
 síðan í ríun sith ofan á öll rúnulofin, því hann var sagt, að vandræga gæfi að því komid
 að á hann yedi kallad og yedi hann þó að vera stíjótlega við þó lúinu, og það leid elti á
 löngu að kallid komi, því mán vand þess vart, að jökun, sem stáll í stípskildina hafði valtid
 meir. Því mán þá að brjótu öldustóttinum: það var ávídandlega þessum stórt elti að skipinu.
 Var því Hannes og allir þeir er mán í stéðinu voru bednir að kygja sig sem stíjótast, opna
 lest skipssins og fara með ljós undan í lestina, og fuma lestum. Í framlest skipssins voru
 þeir mán til þó þess hola, í hinum lestunum var aðeins gjóft sem seglhesta. Þegar þeir
 komu undan í stéðid sá þeir að fram Linnungur þess var beygður meijög inu í vör og

ad sjórinn féll inn í loftinn í stríðinu stránum og var hann óstöður ofan í
 Kolunum. Sýnilegt var, að stépsid mundi sálta va innan hálfra stundar.
 Fjórðu bátar fylgdu stépsinu og var úr leið að reyna að ná þeim. Þeir bátar náðu, en
 einn elsti, því hann var kominn í sjó. Þeim megin sem stépsid hallaðist meira á
 annað boðid. Meðan þeir voru að ná þessum ferum bátum hafði stépsid sigid svo í sjó,
 að áður en þeir byrjuðu í verkum, náði sjórinn upp að ljóra stépsinu, en úr ^{gaf} hann
 hann óbrotinn inn í fjólfar þess öðru megin. Þóttu augnablikt voru ein til mi-
 ræða. Þau voru úr notid til þess að komna fólkinu í bátana. Þessu stépsstjóri fór í
 einn bátinn við 11. manni og lagdi fyrstir frá stépsinu. Yfirstjórinn Evinðsen, færeyt-
 ur maður, í annan við 14. manni og vart hann á þeim báti. Þriðja bátinn fór undir-
 stjórinn Peteresen og nokkurn með honum, en einn leið og hann ottadi að stíga ofan í
 bátinn, féll hann í sjórinn og vart það síðar til þess að hann kól svo, að hann vart oför
 til að stjórna bátinum. Þóttu þá Hansen notkun við stjórna báts þessa, en ^{Peteresen} Evinðsen
 fór yfir í bát Evinðsens og vart hann að draga bát Hansens á eftir sér, vegna þess
 að í þeim báti voru engin segl.

^{tvær - fjórum bátum tvö þeim strax -}
 Þá tannir ~~XXXXXX~~ fylgdust úr að þangað til á sunnudagskvöldid, en það var 5. dag-
 urinn frá því bráðum þessu byrjandi. Þeir þá svíðu þlé í höfðunum og var úr ráðgjaf-
 um, hvaða fólk og hve margt stýldi fara úr þeim bátinum sem Peteresen ein stýrði yfir í bát
 Hansens, sem lótt við stjórna báts þessa einn leið og Peteresen vart oför til að stjórna honum,
 vegna kalsins, eins og áður er sagt. Peteresen vildi elsti og ofast uppi og sagði, að hlutkesti
 stýldi ráða því, hvort hann eða Hansen stýldu stjórna honum. Sagði þá Hansen: ~~Þá~~
 "Vid þessum elsti að kasta hlutkesti um þetta, því ég er fús til þess og vil þú að
 stjórna bátinum og taka það fólk með mér á hann, sem með mér vill veri, hvort þú þú þú
 verður til lífs eða dauða. Þútt mig og þú". Vart því elsti meira og hlutkestinn.
 Vart Hansen þá einn meðal þeirra fjögurra, sem yfirgáfu bát Peterens og fóru í bát
 þann, en Evinðsen stýrði, en bátur þessi fórt og með honum þeir átta menn er á voru.

Legar bátarinn stíflur, voru þeir fullar í sjómilum undan landi, sudur og austur
af Langanesi og grétu þeir þá í Holmslúðfall. Var þá aflandsvindur og í mánuðs
morguninn komid sennilegt vður, en það stóð ekki lengi, því eftir viltu hlið þetta, gjörði
svo niðrið afsprengumót, að bátur Evinðsens gat ekki sight, því allt segl hans fór í
kottur og í þessu væði mun það hafa verið sem bátur Hausens fór í eða sölbu ^{vegna} ~~með~~
afhleðslu af klaka og óvitráðanlegrar ágjafar.

Það, sem most hindraði ferðalag bráðningssmanns, var ofsvæðid frostid og klakinn
sem hlóðst utan á bátana; söglin fór í klaka stótti og eftir hönnu var haldid
eignuð þann í fellingu mun og var þó ekki mit að segla nema endrunn og einn,
þvíst í út eða austur til að klakja fyrir í bráðnum, eða þá ut eða flær landi,
svo að jafnvel elstent vaxst í, þótt sight vöri klakinn saman. Frostid var mist-
andi báturk, frostharkinn lá einn og nyrtsvörpoka af innu í alla vegin og offar
var hráðarlegurinn hanslaus, fannfergja. Framan af ferðalaginn fofdi það og
nið, að draga væði bát Hausens í eftir sér um hann stíflandi aftan í og hvarf
út í myrkuð, svo að hann sást eigi framman. Þá stípsstjórans sá þeir aldrei frá
því hann lagdi fyrstu frá hinu sölbuandi stípi, nóttinn sem það sölbu.

Enginn bát voru á því að taka neitt af fötun með sér eða öðru dotti þó nótt, en
einhverjum hafdi tekið að ná í nokkrar kek kottur, sem þeir áttu svo í félagi og stíftu
bráðmála í milli sín og áttu síð við. Þetta voru allar matar biddaruar handa
þeim 14 mönnum, sem í bátunum voru allan bráðningstímunn, en kottur varð kek id
óþandi, vagna sjóbleyktu og forarledju af Holmrylli því sem á öllu var, bati og vos-
klöðum. Mönnum væði ítt af því. Áttu vita, fofist þeim að ná úr stípsmum áttu
en það sölbu, en hann stíplandi fljótt og væði ónotfor. Áttu áttu vita mun stípsstjóri
hafa nið í, en ekki vissu þeir í bati Evinðsens, að hvern lídi hann væði, né hældu
hvort nokkrar matarvistir náðist á þann bát. Enginn heyrðist mala öðru-
and þótt þjákaðu vör og vosbúid og kulla, svefus og matarleysi.